

Måste Sofie

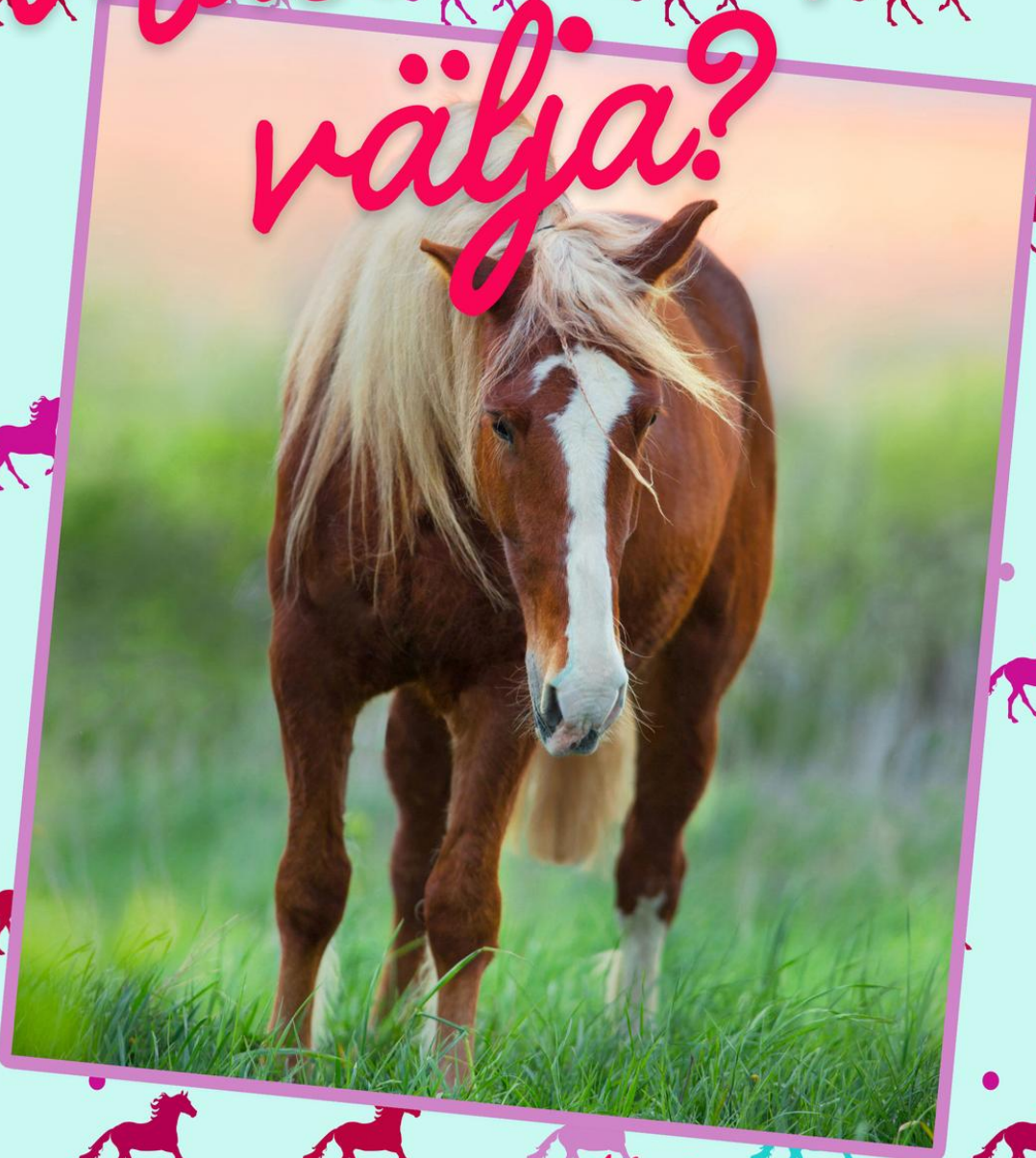
välja?

Malin Stehn

*Måste Sofie
välja?*

Malin Stehn

 SAGA
EGMONT

Malin Stehn

Måste Sofie välja?

Stall Humlebygården 2

Saga

Måste Sofie välja?

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2008, 2019 Malin Stehn och SAGA Egmont, an imprint of
Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726180190

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Till Tisbe, ängel i kатhimlen

Ett huvud och fyra ben

Det var en nästan överkligt vacker kväll. Solen, som var på väg ner, fick himlen att skifta i rosa och orange. De tunna blålila molnen i horisonten såg ut att ha strukits ut över himlen med en stor pensel. Luften var alldeles stilla och svalorna flög så högt att de påminde mer om insekter än om fåglar.

Sofie satt i gräset bredvid Speedys hage och betraktade sin favorithäst. Valacken stod vid stängslet och betade förnöjt. De sista solstrålarna nådde precis fram till hagen och den fuxfärgade travarens skugga smälte ihop med skuggan från vindskyddet intill. Sofie tänkte för sig själv att det nog inte fanns en vackrare plats på jorden än Humleby. Och att det förmodligen inte fanns någon häst i världen som var finare än Speedy.

- Här är ju helt dött! Jag fattar inte hur du står ut.

Bredvid Sofie satt hennes sju år äldre syster Emma, och det var systemen som just hade brutit den behagliga tystnaden.

- Jag tycker att det är helt okej, svarade Sofie, som inte ville låta alltför entusiastisk inför sin storasyster. För bara någon månad sedan hade Sofie hatat Humleby, hästar och hela sin tillvaro. Därför var hon fortfarande lite ovan vid att säga att hon faktiskt trivdes ganska bra med livet på landet.

- Vi måste ta oss in till stan i morgon! Emma lät desperat. Här kan man ju inte sitta och ugglas en hel dag. Jag ska kolla med pappa om vi får låna bilen och så får du visa mig de bästa affärerna! Hon såg belåten ut.

Det slog Sofie att hon knappt hade varit i stan sedan familjen kom till Sverige för ungefär fyra veckor sedan. Nästan direkt efter flytten hade hon nämligen, mot sin vilja, fått sommarjobb på Stall Humlebygården.

Humblebygården var ett av landets största travstall och ägdes av systrarnas morbror Tommy och hans fru Maggie. Tommy Sandberg var ett välkänt namn inom travsporten och han ansågs vara en de främsta travtränarna i Sverige.

Sofie hade avskytt sitt nya jobb från första stund. Dels på grund av att hennes kusin, femtonåriga Isabelle, hade gjort allt för att göra livet surt för henne. Och dels för att hon i hela sitt liv hade varit rädd för hästar.

Enda anledningen till att Sofie ändå hade släpat sig i väg till stallet de första veckorna var att hon tjänat pengar. Pengar som skulle bekosta en resa till London och bästisen Jojo.

Men efter hand hade saker och ting förändrats. Tina, en av hästskötarna, hade ganska snart fått Sofie att bli nyfiken på de stora djuren. Och när den tidigare Derby-vinnaren ¹ Speedy Legend en dag kom till stallet omkullkastades Sofies inställning till hästar helt och hållet.

Speedy var inte bara en ovanligt vacker häst. Han var dessutom ny på Humlebygården – precis som hon. Sofie hade genast känt en särskild samhörighet med den fuxfärgade travaren. Och därmed ett slags ansvar för att han skulle ha det bra i sitt nya hem.

Isabelle och Sofie hade så småningom blivit vänner och numera trivdes Sofie alldeles utmärkt med sitt sommarjobb. Hon hade till och med börjat vänja sig vid att hon tänkte på hästar även när hon inte jobbade. Det kändes fortfarande märkligt, men hon hade accepterat att hon av någon underlig anledning faktiskt gillade de stora djuren.

Tidiga morgnar och långa dagar i stallet hade hur som helst gjort att det inte funnits så mycket tid till att gå på

stan - och det konstiga var att Sofie inte saknade stadslivet särskilt mycket. Hon saknade däremot Jojo, men det var en helt annan historia ...

- Eller hur? envisades Emma. Visst vore det kul om vi kunde sticka in till stan och shoppa lite i morgon?

Sofie väcktes ur sina funderingar.

- Du kom i dag, påpekade hon. Vill du inte se resten av byn först?

Emma hade stannat kvar i London när resten av familjen Lindquist flyttade tillbaka till Sverige. Hon studerade vid universitetet och hälsade nu på i Humleby under några veckor på sommarlovet.

- Resten av byn? Emma fnyste. Jag har varit här förut, så jag vet hur lite det finns att se. Och så är jag väldigt sugen på att shoppa!

Sofie undrade hur någon som kom direkt från den stora världsmetropolen London kunde vara sugen på att shoppa i lilla Malmö.

- Hm, ja, vi får väl se vad pappa säger om bilen. Det var väl ett tag sen du körde bil?

- Jag körde bil i förra veckan, informerade Emma sin lillasyster.

- På "fel" sida, ja.

- Det spelar ingen roll. Jag har kört bil i högertrafik förut.

I stället för att påminna Emma om att hon vid familjens senaste Sverigebesök hade kört mot trafiken i en rondell, och nästan gett deras pappa en hjärtattack, sa hon:

- Visst är han fin ... Hon tittade på Speedy som precis lyfte på huvudet och studerade systrarna med sina mörka, kloka ögon.

- Vem? Emma lät blicken följa grusvägen som löpte mellan hagarna. Det är bara vi här.

Sofie suckade.

- Speedy, så klart! Hon pekade på fuxen framför dem.
- Jaså. Emma granskade Speedy en kort stund. Tja, han ser ut som en häst, sa hon sedan. Ett huvud och fyra ben.

Sofie drog loss en näve gräs och slängde det i ansiktet på sin syster.

- Här får du för fyra ben!
- Iih! Vad gör du? Emma skakade på huvudet för att bli av med de grässtrån som hade fastnat i hennes mörka hår. Sedan ryckte hon snabbt upp en handfull av det höga gräset och gick till motattack.

Snart var kriget i full gång. Tuvorna flög under våldsamt fnissande. Till slut satt Emma gränsle på Sofies mage med ena handen runt sin lillasysters handled och en jordig näve gräs i den andra.

- Ge dig! skrek hon och sänkte tuvan hotfullt mot Sofies ansikte.

Sofie skrattade så hon grät och kippade efter andan på grund av systemens tyngd. Hon skakade på huvudet.

- Ge dig! Annars får du smaka på det här! morrade Emma med ögon som glittrade av skratt.

Nu var tuvan bara någon centimeter från Sofies mun. Hon vred huvudet åt vänster för att inte dra in jord i näsborrarna.

- Ät! fortsatte Emma, men gav upp när Sofie lyckades åla sig ur hennes grepp och sedan kastade sig åt sidan.

De reste sig upp och började borsta av kläderna.

- Kul att du är här, sa Sofie medan hon tog på sig sina sandaler. Jag har saknat någon att bråka med! Hon log.

- Detsamma, svarade hennes storsyster och slätade till sitt linne. Fast jag fattar fortfarande inte att du står ut här. Det är så tyst! Lyssna!

De stod tysta en stund och lyssnade på stillheten. Det enda som hördes var ljudet från hovar som dundrade förbi när Speedy rusade tvärs över hagen och därefter en

gnäggning som kom från hans kompis Sky. Långt bort i fjärran kunde man ana ett dovt susande från motorvägen och i mossen bakom dem höll hundratals grodor en sen kvällskonsert.

- Jag gillar det, svarade Sofie. Men jag tyckte att det var läskigt i början.

Systrarna började gå mot grusvägen och Sofie vände sig om.

- Hej då Speedy, vi ses i morgon! ropade hon.

Speedys öron avslöjade att han hade registrerat hennes avskedshälsning, men han lyfte inte på huvudet utan fortsatte att mumsa på det friska gräset. Skymningen hade fallit och nu syntes bara siluetterna av de två hästarna längst bort i hagen.

- Du har alltså blivit hästtjej? På riktigt? Emma lät skeptisk. Mamma sa något om det i telefon, fortsatte hon, men jag tog henne inte på allvar. Jag trodde att hon drev med mig ... Herregud, Sofie! Det är fyra veckor sen du lämnade London. Och då var du *rädd* för hästar!

- Jag vet ... Sofie ryckte på axlarna. Hästtjej är kanske lite att ta i men ... Jag gillar dem på något sätt. Hästarna alltså.

- Du måste vara otroligt lättpåverkad! Sofie kunde, trots mörkret, se hur hennes syster skakade upprört på huvudet. Det hör kanske till åldern? fortsatte Emma och lät plötsligt som om hon Var fyrtio i stället för tjugo.

- Har du något emot att jag tycker om hästar? Sofie började bli irriterad. Varför skulle hon behöva försvara sig?

Emma svarade inte direkt. Sedan sa hon:

- Nä, egentligen inte. Jag antar att det är lite ovant bara. Det känns inte riktigt som om du är du, om du fattar vad jag menar ...

Och vem är jag? tänkte Sofie för sig själv. Var jag någon annan när jag bodde i London?

Det var svårt att reda ut begreppen. Innerst inne kände hon sig precis som den gamla Sofie. Den Sofie som bodde i London och gillade snygga kläder, att dansa, rita och lyssna på musik. Allt det där tyckte hon väl egentligen fortfarande var kul. Det var bara det att hon hade fått upp ögonen för ännu ett intresse: hästar.

Kanske var hon lättpåverkad? Men Sofie ville hellre se det som att hon var anpassningsbar. Den som bodde i Humleby och samtidigt avskydde hästar skulle förmodligen tycka att tillvaron var rätt ansträngande. Det fanns nämligen fler hästar än människor i den lilla byn. Och därför var det på något sätt lugnare för själen att vänja sig vid de fyrbenta djuren än att tycka illa om dem.

Om Sofie skulle vara riktigt ärlig så var hon fortfarande lite rädd för hästar – tretton års skräck försvinner inte på fyra veckor. Men den rädsla hon nu kände var av ett annat slag än den hon tidigare hade känt.

Den gamla rädslan hade varit helt ogrundad och mycket värre. Hon hade upplevt det som om alla hästar i hela världen var ute efter just henne och vägrat gå i närheten av dem. Den nya rädslan handlade mer om respekt för djurens storlek och intelligens. Hon hade förstått att ingen häst var ute efter att skada. I de flesta fall berodde en hästs dåliga beteende på att hästen var rädd eller hade ont.

Speedy hade till exempel varit väldigt besvärlig när han kom till Humleby för en knapp månad sedan. Han hade nafsat och sparkat och varit allmänt orolig.

Sofie hade hört att valacken varit illa behandlad av sin tidigare ägare. Och på Humlebygården hade man dessutom snabbt kunnat konstatera att Speedy led av hovböld. Så snart bölden hade spruckit och Speedy hade vant sig vid sin nya miljö visade han upp en helt annan sida av sig själv. Nu var han nästan lika lugn som stallets äldsta och mest stabila häst, den godmodige Sky.

- Jag är jag, svarade Sofie. Med ett tillägg. "Om du fattar vad jag menar?" härmade hon sin syster och knuffade henne lätt i sidan.

- Det gör jag nog. Emma kontrade med en hård knuff som fick Sofie att snubbla till på den gropiga grusvägen.

- Och du är helt klart fortfarande du. Sofie förstod att hennes storsyster hade lagt upp ett nöjt flin eftersom en ljus tandrad gick att urskilja i mörkret.

Före detta bästis?

- Okej då! Stefan Lindquist höll bilnyckeln, som dinglade i en nyckelring, framför näsan på sin äldsta dotter. Men jag vill att både bilen och mina barn kommer hem oskadda.

Emma ryckte till sig nyckeln.

- Självklart! kvittrade hon och gav sin pappa en puss på kinden. Det kommer att gå som en dans.

- Hjälp mig, Elisabeth! Stefan slog ut med armarna och såg vädjande på flickornas mamma. Vad är det med Emma som gör att jag alltid ger efter?

- Kvinnlig list och bra övertalningsförmåga, skrattade Elisabeth som var i färd med att torka av köksbordet efter frukosten. Det har hon fått efter mig, la hon till och blinkade åt Emma.

Kvinnlig list och tjatzförmåga, tänkte Sofie, men sa ingenting. Det var lika bra att försöka hålla sams med Emma nu när de skulle ut och göra stan tillsammans.

Sofie tyckte att det skulle bli riktigt kul att shoppa med sin syster. Hon behövde ett par nya jeans och det var alltid roligare att prova kläder när man hade smakråd med sig. Emma var för övrigt den familjemedlem som hade mest koll på mode och trender.

Elisabeth vred ur disktrasan och torkade sedan av händerna på en handduk.

- Ska ni inte höra om Isabelle vill följa med? undrade hon och såg på sina döttrar.

Sofie stelnade till. En av orsakerna till att Isabelle hade betett sig så illa mot Sofie de första veckorna i stallet var faktiskt Emma. Enligt Isabelle hade Emma alltid ignorerat